"A la recerca de l'assassí."

la veu de l'ebre, DIVENDRES 2 DE SETEMBRE DEL 2005 PRIMERA PLANA / 3

A la recerca de l'assassí

Commoció per la mort a trets d'un treballador marroquí en una baralla de trànsit a la plaça Montserrat

La policia el té identificat, però fins al tancament d'aquesta edició, dijous al migdia, no hi havia constància del parador de l'home que dos dies abans va assassinar amb cinc trets en ple dia i al mig del carrer un treballador marroquí amb qui acabava de tindre una disputa banal sobre el dret a creuar un pas de zebra. La mort instantània de Sallam, que va quedar estès sobre l'asfalt de la plaça Montserrat just quan sortia de l'obra, encara amb roba de treball, ha despertat commoció entre societat tortosina. La comunitat magrebina espera qu per les circumstàncies inaudites del succés, aquest s'i fibe a aclarir, perquè ja és el sext.

TORTOSA — Silvia Bertós

La sexta. L'assassinat de Sallam, de 36 anys, dimarts passat, és la sexta mort violenta que ha patit aquesta població de muntal immigrant a Tortosa en els darrers anys. Casos que semblen haver quedat en els arxius policíacs i sobre els quals gira la sospita de la impunitat. Un cadàver que apareix en un contenidor a ferres, un noi que cau al riu en circumstàncies estranyes... La llista s'ha ampliat dissabte. Sallam anava amb el nom de Said sobre. Les particularitats del seu assassinat, l'absurditat de cas en què dimarts va perdre la vida, han creat commoció entre una societat que, aquest cop sí, reclama conèixer l'assassí i veure'l detingut.

La Policia Nacional, que porta les diligències del cas, ja té identificat. La seua fotografia està inclosa en el bloc que ensenya als testimonis per veure si el reconeixen. I ho fan. De moment ha transcendit que **"Què em faràs amb aquesta cara?", va preguntar Sallam. "El que em passe pels collons", va respondre l'assassí** i li estava demanant a l'encarregat alguns diners del seu per poder comprar-se una moto. El seu amic A. El, el projectil de la moto en qüestió, l'espetena per he tractes en una carretada de la plaça Montserrat. Un cop a terra, el va agafar amb el seu cap, va obrar la boca i el va apercebre prop de la vorera i va creuar la plaça. L'intervent d'un clàxon que va sonar fort dos vegades el va espantar i va aturar-se per reconèixer-li al conductor la seua impaciència. L'altre li va dir que aparcés la bici d'algun lloc que li feia nosa i va emparar-li el dit cor de la mà amb gest insultant. Sallam, que no entenia molt bé el gest vinculat d'agafar-se els genitals amb la mà. Cadascú va seguir el seu camí i així hagués pogut acabar una de les moltes de disputes d'aquesta mena que es donen cada dia. Però Sallam havia tingut mala sort, perquè acabava de topar-se amb un boig. Un boig que va trigar quatre o cinc minuts en tornar, i des de la furgoneta va cridar-lo amb tota la sang freda que corria per les seues venes, i amb un suposat to conciliador. El marroquí també va ser intenció de disculpar-se pel gest barroer que li havia dedicat, però en aprop se va veure exit a la cara de l'home de la furgoneta. **"Què faràs amb aquesta cara?"**, va preguntar. **"El que em passe pels collons"**, va contestar-li. **"Vés-te'n!"**, **"Vos-tè'n tu mare de merda"**. Aquesta va ser, segons alguns testimonis que van contemplar l'escena, la conversa aprosinada que van mantindre els dos abans que l'agressor agafés la pistola i disparés cinc trets a boca de canó. Quatre van impactar en el cos de l'assassinat cada cop que queia un i, fins que va caure definitivament sobre un pas zebra. El conductor va fugar-se.

El cos de Sallam va quedar estès al mig del pas de zebra de la plaça Montserrat. / JOSEP VILLA

El lo dels trets va atraure nombroses veïns a la plaça, molts d'aquests membres de la comunitat magrebí, molt nombrosa en aquesta zona on hi ha la mesquita. La Policia va acordonar tots els accessos a la plaça i va activar el dispositiu Gamèlid no podia i controlar l'impuls de la gentada que s'agrupava als cops dels carrers, per assabentar-se del que acabava de succés: **"I què ha passat?"**, preguntava una dona a un senyor musulmà, amb una corrundeni barba entorn a la boca. **"Que han matat un xit a tros perquè s'han begudes aigua al carrer"**, respo- nia. **"Com acabarem!"**, exclamava la dona. **"És que ar no hi tenim calbuda"**, li contestava un noi magrebí a una catalana. **"Tenia vosaltres tanta calbuda com nosaltres"**, li deia ella. Converses amb pinzellades de solidaritat que se succeïen entorn a l'escena del crim, ocupada pels efectius policials i pels equips tècnics i judicials que analitzaven cada detall. El cos de Sallam, tapat amb un llençol blanc, estava envoltat de cassquets de bala resultats amb redones de guix blanc. El seu cadàver va trigar unes hores en ser aixecat, fins que va desembarcar a la plaça l'equip de la Policia Nacional, Policial Local, Mossos d'Esquadra, el metge forense i experts judicials van prendre proves i fotografies del cos de Sallam, tapat per una manta en rosllana col·locada pels encarregats de la investigació per evitar que els ratrés visossos el cadàver. Dintre d'una maleta anaven les pertinences personals de la víctima. Les claus, el telèfon, el carnet d'immigrant resident, la cartera... Gestos de desesperació, com el d'Ahmed el-Hamdouni, president del col·lectiu musulmà de la ciutat, que regenta un bar de la plaça i no va poder evitar tirar-se uns quants gots d'aigua contra el terra de la bia, o l'afectació que mostrava el constructor Sabaté, que acabava de parlar amb el seu treballador Sallam, exemplificaves el dol que va començar a envair la plaça Montserrat aquella tarda en què només les trucades dels mòbils dels cops policíacs acompanyen intermpre el silenci. A